

Arrest

nr. 123 457 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 augustus tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BRAND, die loco advocaat E. LANGERWERF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 september 2012 diende de heer J.v.F, een Nederlandse onderdaan, een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 9 januari 2013 legde verzoekster samen met de heer J.v.F. een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. Op 21 januari 2013 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse partner.

1.4. Op 1 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoeksters partner. Op 9 september 2013 dient deze een schorsings- en annulatieberoep in tegen voormelde bijlage 20.

1.5. Op 1 augustus 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) t.a.v. verzoekster.

Deze bijlage 20 vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/01/2013 werd ingediend door: A.C.K.L. , Nationaliteit: Suriname ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Mevrouw diende op 21/01/2013 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Burger van de Unie ifv haar wettelijk geregistreerde partner de heer van F.J. (...).

De partner van betrokkene kan echter niet genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen als Burger van de Unie zoals bepaald in artikel 40, §4 van de wet van 15/12/1980. Om deze reden werd op 01/08/2013 het verblijf geweigerd aan meneer.

Hierdoor kan artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15/12/1980 geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan immers de partner niet komen vergezellen of vervoegen, gezien deze zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoekster op: “*schending van de Wet van 29 juli 1991*”.

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

“In tegenstelling tot hetgeen men beweert, heeft verzoekster wel nog recht op een verblijfsstatuut. Immers blijkt uit stuk 2 dat zij correct werd ingeschreven aan de Universiteit Antwerpen.

Hierover wordt geen enkele melding gemaakt in de bestreden beslissing. Men neemt dit feit zelfs geenszins in overweging. Aldus kan men enkel besluiten dat men de materiële en formele motivering voorzien in de Wet van 29 juli 1991 niet heeft gerespecteerd en dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame relatie met een Nederlander.

2.4. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat geen melding gemaakt wordt van het feit dat zij ingeschreven is aan de Universiteit van Antwerpen. Stuk 2 dat verzoekster toevoegt aan haar verzoekschrift ten bewijze hiervan dateert van 21 augustus 2013. Verwerende partij kan niet verweten worden niet gemotiveerd te hebben aangaande stukken die dateren van na het treffen van de bijlage 20.

Zoals verwerende partij terecht opmerkt toont verzoekster, die een aanvraag tot verblijf heeft ingediend als partner van een Nederlandse onderdaan en niet als een student, verder niet aan hoe dit element de getroffen bijlage 20 zou kunnen hebben beïnvloed. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoekster bij haar kritiek heeft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.5. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoekster op: *“Onterechte beslissing inzake de partner van verzoeker”*.

Verzoekster betoogt als volgt in haar verzoekschrift:

*“Verzoekster verwijst verder naar het verzoekschrift dat werd ingediend namens haar partner, de heer J.v.F., dewelke een onterechte weigeringsbeslissing heeft verkregen. Aangezien het dossier van verzoekster in grote mate samenhangt met dat van haar partner, vraagt verzoekster dan ook dat het onderhavige beroep wordt gevoegd met het dossier van de heer J.v.F. (stukken 3 en 4)
Uit al het voorgaande blijkt dat de genomen beslissing aangaande verzoekster niet afdoende gemotiveerd is.
Dat de aangehaalde middelen bijgevolg ernstig zijn.”*

2.6. Ter terechtzitting werd meegedeeld dat de uitspraak in de thans voorliggende betwisting wordt afgestemd op de uitspraak in de betwisting inzake verzoeksters partner, een zaak die reeds vroeger is voorgekomen en waarin de debatten gesloten werden. Bij arrest nr. 123 015 van 24 april 2014 werd het in punt 1.4. bedoelde schorsings- en annulatieberoep verworpen. Verzoekster kan dan ook niet volhouden dat de in punt 1.4. bedoelde beslissing die getroffen werd t.a.v. haar partner een onterechte weigeringsbeslissing is en dat om die reden de thans bestreden bijlage 20 niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA